

Heike, Heinz en Birgit waren met de sloep naar het strand geroeid om op te ruimen. Het was al jaren de afspraak dat de corveeploeg van de nieuwe dag, het slagveld van een feest aanharkt. Dat was logistiek de meest verstandige aanpak, aangezien de corveeploeg geacht wordt fit te zijn en zich dus het beste van deze taak zal kwijten. Heinz, Heike en Birgit hadden mee gefeest gisteravond en vooral Heinz' speeksel smaakte naar ingedikte nicotine en dode vissen, maar ze waren mentaal op hun dienst voorbereid en plicht werd niet verzaakt. Hoe beroerd je je ook voelde.

Heinz was wakker gemaakt door Heike die de wekker had gezet. Hij had eerst geprobeerd te herstellen met een kop koffie, maar dit had hem geen goed gedaan. Hij moest een paar minuten lang zijn hoofd tussen zijn knieën laten hangen om een heftige braakneiging te onderdrukken en had toen een biertje genomen. Dat deed wonderen. Hij voelde zich onmiddellijk een stuk beter. Na enige discussie met Heike en Birgit over de volgorde van handelen, besloten ze eerst het strand op te ruimen en dan de broodjes in de oven te doen. Er was toch nog niemand wakker om ze op te eten en dan werden ze maar koud.

De buitenboordmotor van Lieuwe hing achter aan de spiegel van het bootje, maar ze besloten om te gaan roeien. Heike wist zeker dat je met wat beweging een kater het snelst kwijtraakte. Bovendien was Wiebke nog niet onder de levenden en Heinz kon zich niet voorstellen dat hij in zijn toestand alle kraantjes en knopjes in de goede stand zou weten te zetten. Dat luisterde bij buitenboordmotoren altijd heel nauw, wist hij uit ervaring. De ondingen hadden maar een miniscule aanleiding nodig, om alle dienst te weigeren. Heinz waagde zich er niet aan. Als jongetje van twaalf had hij menig gefrustreerd uurtje doorgebracht in een rood plastick pioniertje dat zijn vader voor hem had gekocht. Bij het bootje kreeg hij een Johnson buitenboordmotor van anderhalf pk waarvan het schroefje alleen ging draaien als hij een flinke ruk aan het koord gaf. Zelden heeft hij het genoeg van motorvoortstuwing mogen smaken. Hij trok het bootje met het aanslingerkoordje de hele haven door, zonder dat het knetterende geluid van het tweetaktertje hem van die taak verlostte. Zijn vader stond al die tijd roepend op de kant: "Choke niet zo ver uit jongen! Niet zo hard trekken! Staat het benzinekraantje wel open?!" Z'n dunne armpjes trokken als van een bezetene aan het touwtje. Ze hoofd barstte van de inspanning, een stroom benzine dreef achter het bootje en uiteindelijk botste hij dan tegen een duur jacht aan dat door de eigenaar net in de was was gezet. Het waren geen leuke herinneringen voor Heinz.

Ze gingen dus roeien. Goed tegen de kater.

Roeien is een kunst op zich. Het moment van losgooien en afduwen alleen al, kan het hele avontuur bederven. De riemen moeten in de sloep liggen voordat je afduwt. Als de sloep eenmaal in de vrijheid drijft is het te laat. Het enige wat je dan nog kan helpen is zwemmen of een goed keelgeluid.

Birgit had geen kater. Ze kon weliswaar zuipen als een temeier, maar een stevige lichaamsbouw gecombineerd met een gezonde jeugd behoedden haar vooralsnog voor de droge mond en het spijkerhoofd. Birgit bedacht tijdig dat de riemen mee moesten. Heike klom weer uit de sloep en gaf Birgit en Heinz de riemen aan.

Enige helderheid van geest was nodig. Als je eenmaal allemaal in de sloep zit moet het lijntje zijn losgemaakt, anders kun je er niet meer bij. De *Goede Hoop* was een hoog schip. Er zat dan wel een deur in de reling, maar je moest toch een eindje langs een laddertje naar boven klimmen om uit de sloep aan dek te komen en vice versa. Heike zat alweer in het bootje en moest opnieuw omhoog klimmen, om de achterlijn los te maken en toen moest Birgit eraan denken om het bootje bij het schip te houden door zich ergens aan vast te klampen, anders drevén ze af en kon Heike er niet meer in.

Uiteindelijk drevén ze met de twee riemen op enige afstand van de *Goede Hoop* en brak het eigenlijke moment van de waarheid aan. De sloep moest op koers worden gebracht. De oefening die hier voor nodig is, is de soort ervaring die vervliegt als je

een jaar lang op kantoor, in de bewoonde wereld je geld hebt zitten verdienen, ver van wiebelige bootjes, uitgesleten dollen en kromme roeiriemen. Een sloep draaien en vervolgens een strakke koers laten volgen in een vooraf gekozen richting is geen sinicure en menig overmoedig toerist verkijkt zich hierop. Heinz, Birgit en Heike wisten dit.

Heinz trok aan zijn riem en Birgit aan de hare en ze botsten tegen de zijkant van de *Goede Hoop*. Bonk.

“Sst,” zei Heike, “jullie maken iedereen wakker.”

“Oké,” zei Heinz geduldig en hij liet z’n riem in de lucht hangen, “andere kant op.”

Birgit deed braaf wat haar gezegd werd en de boot voer achteruit.

“Jullie moeten draaien”, zei Heike.

“Dat weet ik”, zei Heinz, die ineens vreselijk naar een tweede biertje verlangde.

“Birgit, jij roeit achteruit, dan roei ik vooruit.”

“O ja”, zei Birgit.

“Es ist großartig”, zei Heike vol bewondering. De sloep draaide. “Het strand is daar”, zei ze en ze wees in de andere richting.

“Oké,” zei Heinz, “we maken een grote bocht de andere kant op en dan komen we er ook.”

“Welke kant op?” vroeg Birgit voor wie het eigenlijke doel niet de hoofdmotivatie was om aan haar riem te trekken.

“Birgit, je moet even niet roeien.”

“O nee?”

“We gaan weer botsen!” Bonk, zei de sloep.

Heinz had er genoeg van. Hij liet zijn hoofd in zijn hand rusten.

“Was macht ihr?” vroeg een stem van boven.

“Gutenmorgen Wolfgang”, riepen Birgit en Heike vrolijk.

Wolfgang kwam duidelijk zo uit zijn slaapzak gekropen. Zijn schaarse blonde haren stonden recht overeind rond zijn kalende schedel. Zijn bril had hij nog niet kunnen vinden en hij keek wat kippig naar het gehannes in het bijbootje.

“We gaan naar het strand”, zei Birgit blij.

“Dan moet je de andere kant op”, adviseerde Wolfgang.

“Dat weet ik”, zei Heinz. Enig ongeduld klonk nu door in zijn stem. Hij staarde somber voor zich uit.

“Wolfgang, je zou mij een onuitsprekelijk genoeg doen, als je me nog een biertje zou willen aanreiken. Birgit geef me die riem. Je mag straks weer roeien.”

“O. Nou goed”, zei Birgit en zette zich op het bankje bij de spiegel. Wolfgang ging op zijn knieën zitten in de deuropening van de reling en reikte Heinz een biertje aan.

“Prosit”, voegde hij er gul aan toe.

Heinz nam een flinke slok en zette het blikje tussen zijn benen. Even bestudeerde hij de situatie. Hij nam de twee riemen zorgvuldig in zijn beide handen. Heike en Birgit hielden hun adem in. Hij keek naar links en toen naar rechts en trok toen stevig aan de ene riem en duwde tegen de andere. Maar dit is een hele moeilijke techniek, vooral als de dollen met de jaren wat wijf geworden waren voor de versleten kromme riemen. De stuurboord riem vloog uit de dol en Heinz viel achterover van het bankje op Heikes voeten. Heike beet op haar lippen en Birgit begon honend te lachen. Het biertje liep leeg in Heinz’ kruis.

“Zal ik een nieuw biertje voor je pakken?” vroeg Wolfgang vriendelijk.

“Graag”, zei Heinz. Hij werkte zich moeizaam omhoog uit zijn onhandige positie en ging weer zitten.

“Nog eens”, zei hij, nadat hij een flinke slok van zijn biertje had genomen. Een Heinz liet zich niet kisten. “Ik ken dit van vorig jaar. Nu gaat het mij lukken.”

“Krijgen we nog wel ontbijt vandaag?” vroeg Wolfgang. Hij leunde tevreden op de reling.

“Als we wegekomen, komen we misschien ook weer terug”, zei Heike vriendelijk.